

„NE BÁNTSD A
MAGYART“

Zrínyi

MURAKÖZ

„Adassék tisztelet
a katoná
eszménynek“

Zrínyi-fóhász

Előfizetési ár: fél évre 6.— P.
Kiadóhivatal: Horthy Miklós-tér 6.

Csáktornya, 1944. április 21.

Politikai hetilap.
Megjelenik pénteken.

EGYÉNISÉG ÉS KÖZÖSSÉG

(P. O.) A demokratikus életfelfogás egységesülése nyilván az, hogy tagadja a közösséget és célkitűzéseinek terjedelmébe az egyéniséget állítja. Nem látja be, hogy mind az, ami a közösség érdekében való, egyben az egyéniség érdekeit is szolgálja. Az egyéniség nem élhet meg légüres térben, hanem csak mint valamely közösség tagja találhatja meg boldogulását. Éppen ezért nincs, nem is lehet erkölcsi létjogosultsága semmiféle közösségtől, az egyén öncélúságát és mindenekelőtt valóságát hirdető álláspontnak, mert az ilyen magatartás nem egyéb, mint elfogadása a közösség által nyújtott előnyöknek és kedvezéseknek, de tagadása mindazon kötelességeknek, amelyek a közösség minden egyes tagját terhelik. Jellegzetes álláspontja az élőködésnek és kizsákmányolásnak, azonkívül az erkölcsi negatívumnak egy neme, amellyel az erkölcsi felelősségtudata magaslátán álló keresztény társadalom sohasem azonosíthatja magát.

Hogy mit nyújt nekünk a közösség, az csak ilyenkor, háború idején válik igazán szembevetővé, amikor azt kell tapasztalunk, hogy a közösség életével együtt egész egyéni szabadságunkat, élet- és vagyonbiztonságunkat, családi életünket, vallásunkat, civilizációnkat és kultúránkat ellenséges erők meg akarják semmisíteni. E veszély ellen csak a közösség nyújt az egyeseknek hatásonként akkor, amikor annak tagjai a közösségi erkölcs parancsának engedelmeskedve, gátat vetnek a pusztulásnak. De éppen azért a közösség joggal el is várja a közösség minden egyes tagjától, hogy a közösségi erkölcs szellemében cselekedjen és vállalja mindazon kötelességeket és áldozatokat, amelyek mint a közösségi élet tagját és hasznélvezőjét terhelik. A közösség érdekében viselt felelőséget egyben az egyén erkölcsi értékének egyenes fokmérője is, mert ön megtagadást, áldozatkészséget csak ebben az értelemben tanúsíthatunk.

A közösség tagjaként érezni, gondolkodni és cselekedni, szempontjainkat a közösség szempontjaival összeegyeztetni, sok esetben pedig azoknak alá is rendelni, az a követelmény, amelytől a közösség s ezzel az egyes sorsa és boldogulása is függ. A történelem folyamán már sokszor bebizonosodott, hogy amely közösség tagjaiban a mértéktelen és hátráltató önzés, a közösségi szellem és erkölcsi érték tagadása elhatalmasodott, az a közösség hamarabb alkotó elemeire bomlott és elpusztult, hogy átadja helyét más, életrevalóbb, az összetartás és

sorsközösség tudatától áthatott harcász közösségnek. Így bomlott fel annak idején a hatalmas római birodalom és így szóródott szét az egész világon a zsidóság is, amely közösségtől magatartásával, erkölcsi negatívumaival és zsarnoki önzésével bomlasztólag hatott mindazon közösségekben is, amelyekben elhelyezkedett és amelyekben befolyását érvényesíteni sikerült. Mindazon közösségekben, amelyekben az egyéni életforma túlfeljött a közösségi szellem és közösségi erkölcs rovására, a közösséget megtartó és eltető erők nagyfokú sorvadása tapasztalható.

A közösségi erkölcs külső ösztönzéssel, a meggyőzés, a rábeszélés eszközeivel csak nehezen pótolható. A közösség érzés vagy megvan valamely közösség tagjaiban, mint a közösség megtartásában jelentkező erő, vagy nincs meg. Elfordulhat azonban az az eset is, hogy valamely nép közösségtudata külső befolyások, rossz példák, elfajult életmód hatására alatt csak háttérbe szorult. Ilyen esetben a tudatosítás, a ráeszméltetés, a közösségi lelkiismeret feltámasztása maga is elég ahhoz, hogy a közösségi érzést életrekeltsse s a társadalom tagjait a közösséggel szemben fennálló kötelességeik teljesítésére készítse.

Erre a tudatosításra vállalkoztunk mindig és tudomásul kell venni, hogy a közösségben, különösen nehéz időkben, nincs helye az önzésnek, a mások hitvallására és áldozatkészségére spekuláló erkölcstelenségnek, mert a közösség mindazokat, akik így tesznek, mint a közösség megbecsülésére méltatlanokat megvetéssel sújtja és kiközösíti magából. A közösséget csak úgy tarthatjuk fenn és annak tagjai csak akkor maradhatunk, ha a közösség érdekében minden tőlünk telhető áldozatokra készek vagyunk és a közösség tagjaihoz méltó módon viselkedünk. Tudnunk kell, hogy a közösségen kívül, mint hazánk nagy költője oly megfélemlítő szavakkal énekelte, nincsen számunkra hely s áldjon, vagy verjen sors keze, itt élünk, halunk kell.

Egyéni életünk a közösséggel áll, vagy bukkik. Ha a közösség érdekében áldozatokat hozunk, azt közvetve magunkért is tesszük azzal a különbséggel, hogy a mindent a tulajdon egyéni érdekeik szemszögéből megítélő „okosokkal”, szemben látjuk a közvetett okot is, mely bennünket fenyeget s erre a fenyegető veszélyre az önvédelemnek és harciasságnak ugyanazzal a fellebbonásával válszólunk, mintha közvetlen hozzátartozónk, vagy a saját magunk személyében

ért volna támadás bennünket. Benne élünk, gyökereztünk a nagy nemzeti közösségben, egyetlen nagy népcsalád tagjaként érzünk, gondolkodunk, cselekszünk és nem lehet olyan magyar ügy, olyan magyar kérdés, amely az egyéni kevésbé érintené, mint azok összességét. „Közösség”, ez a fogalom jelenti végső következtetésben önmagunkkal való azonosságunkat, személyes mivoltunk meghatározását is. A feladatunk is ennélfogva csak egy lehet: soha, egyetlen pillanatra sem megelégedni arról, hogy mivel tartozunk annak a dicső küldetésnek, amit magyarnak lenni jelent.

Muraköz ünnepe, április 16.

Súlyos, gondterhes idők! Vészmadarak repkednek édes hazánk egén! A jövőt nem ismerjük, de bizunk benne, anélkül jobban tudjuk mi — volt!

Huszonhárom éves rabságunk alóli felszabadulásunkat ünnepeltük vasárnap. Sajnosa, a háború miatt, ünnepegtünk igen szerény keretek között mozgott, de lelki szemünkkel valamennyien láttuk azt a jelenetet, amikor dicső honvédek élén vitéz Farkas őrnagy — ma már ezredes — végig vonult Csáktornya utcáin s örökre felszabadított bennünket az idegen rabiga alól.

A város fellebögözve, a komoly időkhez mért ünnepi hangulat. Pontban feltizenegykor a honvédség itteni alakulatai és a nagyszámú ünneplő közönség bevonul a templomba. A templom előtt feszes díszszárad áll. Megkezdődik a hálaadó ünnepi mise.

Az evangélium után P. Zsálig Norbert házfőnök plébános mondott könnyű megfogható prédikációt. „Pax vobis!” Békesség veletek! Így köszöntötte a feláldozott Krisztus, nyolcadnapra tanítványait, apostolait. Békesség csak ott lehet, ahol szeretet lakozik a szívekben. Azért dülja az egész világot ez a szörnyű háború, mert az emberek szíveiből kipusztult a krisztusi szeretet. Majd a honvédekhez intézi szavait és köszönetet mond nekik, hogy itt vannak. Ma ünnepejük harmadik évét felszabadulásunknak. Az egész világon dühöng a háború, mi pedig itt három éven át aránylagos békében és nyugalomban élünk honvédek jövöltábol. Kéri a Megváltót, teljesedjenek be szavai: „Pax vobis!”

Mise után a honvédség és az ünneplő közönség az Országzászlóhoz vonult, ahol az első koszorút a honvédség parancsnoka helyezte el, „annak emlékére, hogy Muraköz ma három éve vissza tért a Magyar anya kebelére”. Csáktornya város koszorúját Kopjár Ferenc vá-

Kőbányai Polgári Serfözde

muraközi egyedárúsítója, ugyszintén

PETÁNCI ÁSVÁNYVIZ Iőraktára

glavno skladišće PETANSKE kisele vode

jedini prodavec pive za Medjímurje i

Csáktornya, Kossuth L.-u. 1 sz. alatti

nyitrai MRÁZ TIBOR

Csáktornya, Kossuth L. utca br. 1.

telephelyiségét **ÁTHELYEZTE**
A ZRINYI VÁRBELSŐ UDVARÁBA.

je svoje skladišće i magazíne **PREMESTIL V**
ZNUTREŠNJI DVOR ZRINYI GRADA (Staroga grada)

muštarna leventášov, kuneju i tiraju grde govore i šále.

Te grdi posli ne samo da jako škodiju leventáškom življenju, nego i zrušiju v dušaj naših mladih leventášov poštuvanje Boga i familije. Zato najoštreše naredjuje, da se si leventáški voditelji moraju držati onak, kak to te visoki i plemeniti cil zahteva. Što bo proti ovoj naredbi pogrešil bude oštro štrofan.

Vitéz Bély Alajos našoj mlajšini

(L.H.K.) Vitéz Bély Alajos, vezérezredes, orsácki voditelj naše mlajšine je zadnju nedelu, na radio rekao ovo:

Došlo je vreme, da i leventáši moraju delo v roke zeti. Poznam naše dečke i znam, da nim je srce puno z ljubavi za domovinu i to se najbolje pokaže, da je domovina v pogibeli. Ve se nam s ishodne strane kaže nevarnost, nutri smo v taboru s celom silom. V tom taboru ste i vi soldati. Stareši leventáši bodo na dičnom taborskom polu aldvali krv i pokazali, kaj je leventáš. III. čopor naj se z jakom dušom prepravi na ova najdičnša dela. Pota nim kaže poštenje i mađarska povest. II. čopor naj s trdom dušom stane na mesto stareših.

Nišči nesme biti zadovolen z muštanjem od 4 vur na tjeđen. Saki se naj zmuštra za pravoga honveda z dušom i telom. Leventáši naj pomažeju v polskomu delu. V mestriji, v taborskoj fabrikaciji, kak najviše moreju, Nigdi v celom orsagu nesme niti jena brazda ostati neobdelana.

I. čoprt, najmlajši leventáši naj pomažeju familiam de su oci, brati v taborskoj službi i naj zvršavleju takšu službu, da ga tomu do ve para ne bilo v celoj mađarskoj domovini.

K tomu naj pomažeju i leventáške puce. Saka puca mora stati med leventáše i pomagati pre onom velkom delu za obranu domovine. Deaki napre i lepu peldu pokazati. To zahteva od nas naša jezero let stara domovinu.

Saki leventáš mora znati za svoju velku dužnost. Zdržati na mestu. Voditelji mlajšine! Ne je dosti zapovedati, nego pokazati peldu pre delu, rodoljubnosti, pre čuvanju mira i reda, zagjesti špione i šuritele lažnih glasov. Čim več povati, sikam stati prez straha. To su dužnosti, za štere nišči nemre premiu igkati. Moramo znati da su denes teška vremena.

Prvo vufanje nam je dragi Bog. On nas je stvoril i drži nas. Posvetiti njegovo ime i obdržati svetke. V našem jezero let starom življenju je navek bilo prvo kršćanstvo. Sabli i križju moremo zafaliti, da se jezero let džimo v Evropi.

Drugo je pajdaška ljubav. Pomagati jen drugomu, si smo brati i moramo biti verni jen drugomu i v tem peldu pokazati.

Prva pelda nam je naš Visokodostojni Gospon Guverner. Saki den aldjuje svoje življenje za narod i dal je za domovinu, kaj mu je najdražeše, svojega šina. I denes, v toj krvavoj Evropi, pokaže, da se zna najbolje trdo držati.

Svet se moči v krvi i železu. Imamo velke dužnosti. Prve su red i disciplina. Stem bo orsag stal, eli prepal. Či bomo znali doma reda držati, onda bomo živi ostali i lepšu budućnost se večkali.

Ne treba ve sebe gledati, nego skupno življenje. Ne širom vleči nego skup držati. To nam pomore pre semu. Negda sveta bodo našu mlajšinu, z 1944. leta spomenuli, kak se ni spomeno denes za onu, z 1848. leta. Zato vas ja denes preglašim za moške, a ne za decu. Vaša je stvar, da s svojim delom pokažete, da ste

plemeniti i junaki. Da s svojim postenim delom pokažete, da ste vredni poštuvanja našega i onih šteri bodo za nami došli.

Svetski glasi

Horvatske novine pišeju za imetek srbskoga krala

Zagrebačke novine: „Hrvatski Narod“ pišeju na velkom za Petra II. bivšega jugoslavenskoga krala i velju, da je on najbogačši kral v Evropi. 1434. oktobra 9-ga, da su negovoga oca, Aleksandra krala, v Marselu vamorili, ostavil je jako velkoga imetka na svoje sine. Samo negboči imetek je bil vreden 6 milijonov engleskih funti. Za njim bi došla v bogatstvu Juliana engleska princeza, štera bi herbola englesku kraljevsku korunu.

Rajši je smrt podnesel, kak bi pustil svoje ranjenike

V velkoj bitki na Krimu je bil teško ranjen je doktor tak, da bi ga bili morali spraviti v špital. Samo on je nikak ne štel ostaviti svoju trupu i sam si je zavezal nogu, štera je od šrapnela bila skorom sa raznešena. Makar je ne mogel hoditi, itak je sakoga ranjenika sam pregledal i vračil. Svoje teške moke, štere su saki den hušje postale, je ne kazal pred drugimi i samo se za svoje ranjenike i bežećnike brigal, se tak dugo, dok je ne do kraja odnemogel. Onda su ga spravili v špital, tam pak je za par vur umrl.

Takšu soldatiju je ne moči skup spraviti niti z dolari, niti pak z bombama na nežužni narod. Tu je treba ljubav za domovinu i velki aldovi. Dok imamo takše ljudi na fronti, sigurni smo, da nas nepriatelj nabo potukel, kajti ni ne harcuvlemo za dolare, nego hranimo naše domo, cirke i familije i za to stojimo z dušom i telom.

V Moskvi su doli postrelali polske vladine pomoćnike

(N.T.K.) Po engleskim novinam piše Nemška Telegrafška Kancelarija, da su dva pomoćnika polske vlade, štera se ve zadržavle v Londnu, došli v Polsku, da se tam postaviju v vezu z organizacijom polskoga naroda, šteri se pod zemlom brani i da su se glasil pre sovjetskoj vladi, tam su je mam postavili pred taborski sod i dali doli postrelati.

Kak vidimo, bolševiki zastupnike polskoga naroda po kratkom potu, z oružjem pospravljaju i dale se delaju one strašnosti štere su se hapile v Katynu.

Moremo si misliti, čega bi se evropski narodi večkali, da bi došlo do bolševičkoga gospodarjenja ober nas.

Gospodarstvo

Letos bo čuda hroščov

Treba pobirati te kukce, to je dobra hrana za živinu

Letos bo čuda hroščov zislo z zemle. Do ve, na žalost, naši ljudi, nesu se jako brigali za te kukce, a oni, či je ostavijo v sadovnjaku, čuda kvara napraviju, ako pak je pobereimo, se-

bi napravimo velkoga hasna.

V Danskoj su samo črez jeno prtulehe nabrali tri i pol milijone kil hroščov i se to se potroši za krmu.

Hrošće pobirati je najbolje v jutro zaran. Pod drevo deti ponjavu i onda stepati. Hrošči su v jutro dreveni od mrlzoga lufta i lahko se daju stepati i pobirati. Onda nametati v vreće i mam popariti z vreloom vodom tak, kaj se zakoleju. Zatem pak mam na sunce prestreli na tenkom, kaj se dobro posušiju, drugać se pokvarju. Moči je i v pećnici sušiti. Onda moči bole na debealom nastreji, samo visepot mešati.

Suhe hrošće treba na suhom, hladnom mestu pospraviti i tenko rezgnuti. Da ocmo hraniti živinu, onda je treba hrošće predi semleti, eli stučti na drobno. Mladini je moči med hranu sirove hrošće eati, ali svinjam, konjam i psam samo kuhane.

Hrošči su jako dobra i hasnovita hrana za živinu. Med hranu zmešati jako vala i živina čuda leži troši hranu. Kokoši čuda bole neseju, a mladi pajceki fletno dobiju na vagi.

Jesu mesta, de s hroščov olje pečuju. Da se kruh speče, je denecu v drotnatim rešetam v vreću pećnicu, odspod nekšu posudu i ta se olje eedi. 100 kil hroščov da 9 litri olja. To olje je dobro za kola mazati, za svetiti v olenki i za sopona kuhati.

Kak se letos po celom orsagu ljudi tožiju, da ga slabo krmne, lo bi bilo, či bi naši gospodari malo brige vodili s temi k kukci. To je takši posel, šteroga i deca moreju zvršiti. Kaj su do ve hrošči kvara napravili, moči je v hasen obrnuti.

Suhe hrošće moči spraviti tijam do zime, stem se desti kime prešpara, a jako je hasnovito za živinu.

Fabrike nesmeju delati nikše luksuzne stvari

Kak je nova, Sztójajova vlada stala na svoje mesto, mam je dala vun stroge naredbe za fabrike.

Kaj denes imamo sirovoga materiala, se sme ponucati samo za takšu robu, šteru narod za silu nuca. Za luksuzne stvari vlada nabo dala niti materiala, niti lapora i elektrika.

Fabrike su do ve čuda takšega delale, kaj je ne za silu za obrskbu naroda, to bo ve se prestalo. Lapor i elektrika se more dobiti samo za hasnovite narodu potrebne robe.

— Vkmičiti obloke i vrata je treba od sedme vure na večer do jutra pete vure.

APRÓHIRDETÉSEK - MALI OGLASI

Apróhirdetések díja szavazaktól 10 fillér. — A vastagon nyomott szó kettőnek számít. Legkisebb hirdetés díja 1 P.

Tanulóleányt jó házból keres női divatszalon 1941. július 9. tér, 4. sz.

Šnajderski salon išće navučnicu z dobre hiže 1941. július 9. plac, br. 4.

Felelős szerkesztő: Pecsornik Ottó
Felelős kiadó & lapfőigazgató: Pecsornik Ottó

Művelő: Muraközi Köztársasági Kiadóosztály — Csáktornya
1941. július 9.

„NE BÁNTSD A
MAGYART”

Zrínyi

MURAKÖZ

„Adassék tisztelet
a katoná
eszménynek”

Zrínyi-fohász

Előfizetési ár: fél évre 6.— P.—
Kiadóhivatal: Horthy Miklós-ter 6.

Csáktornya, 1944. április 21.

Politikai hetilap.
Megjelenik pénteken.

EGYÉNISÉG ÉS KÖZÖSSÉG

(P. O.) A demokratikus életfelfogás egyoldalúsága nyilván az, hogy tagadja a közösséget és célkitűzéseinek területeibe az egyéniséget állítja. Nem látja be, hogy mind az, ami a közösség érdekében való, egyben az egyéniség érdekeit is szolgálja. Az egyéniség nem élhet meg légüres térben, hanem csak mint valamely közösség tagja találhatja meg boldogulását. Éppen ezért nincs, nem is lehet erkölcsi létjogosultsága semmiféle közösségtől, az egyén öncélúságát és mindenképp felfogását hirdető álláspontnak, mert az ilyen magatartás nem egyéb, mint elfogadása a közösség által nyújtott előnyöknek és kedvezéseknek, de tagadása mindazon kötelezettségeknek, amelyek a közösség minden egyes tagját terhelik. Jellegetes álláspontja az élőködésnek és kizsákmányolásnak, azonkívül az erkölcsi negatívumnak egy neve, amellyel az erkölcsi felelősségtudata magaslatán álló keresztény társadalom sohasem azonosíthatja magát.

Hogy mit nyújt nekünk a közösség, az csak ilyenkor, háború idején válik igazán szembetűnővé, amikor azt kell tapasztalunk, hogy a közösség életével együtt egész egyéni szabadságunkat, élet és vagyonbiztonságunkat, családi életünket, vallásunkat, civilizációnkat és kultúránkat ellenséges erők meg akarják semmisíteni. E veszély ellen csak a közösség nyújt az egyeseknek hatásos védelmet akkor, amikor annak tagjai a közösségi erkölcs parancsszavának engedelmeskedve, gátat vetnek a pusztulásnak. De éppen azért a közösség joggal el is várja a közösség minden egyes tagjától, hogy a közösségi erkölcs szellemében cselekedjék és vállalja mindazon kötelezettségeket és áldozatokat, amelyek mint a közösségi élet tagját és haszonélvezőjét terhelik. A közösség érdekében viselt felelősségtudat egyben az egyén erkölcsi értékének egyenes fokmérője is, mert ön megtagadást, áldozatkészséget csak ebben az értelemben tanúsíthatunk.

A közösség tagjaként érezni, gondolkodni és cselekedni, szempontjainkat a közösség szempontjaival összeegyeztetni, sok esetben pedig azoknak alá is rendelni, az a követelmény, amelytől a közösség s ezzel az egyes sorsa és boldogulása is függ. A történelem folyamán már sokszor bebizonyosodott, hogy amely közösség tagjaiban a mértéktelen és hártalan önzés, a közösségi szellem és erkölcsi érték tagadása elhatalmasodott, az a közösség mihamarabb alkotó elemeire bomlott és elpusztult, hogy átadja helyét más, életrevalóbb, az összetartás és

sorsközösség tudatától áthatott harcász közösségnek. Így bomlott fel annak idején a hatalmas római birodalom és így szóródott szét az egész világon a zsidóság is, amely közösségellenes magatartásával, erkölcsi negatívumaival és zsarnoki önzésével bomlasztólag hatott mindazon közösségekben is, amelyekben elhelyezkedett és amelyekben befolyását érvényesítenie sikerült. Mindazon közösségekben, amelyekben az egyéni életforma túlfejlődött a közösségi szellem és közösségi erkölcs rovására, a közösséget megtartó és életető erők nagyfokú sorvadása tapasztalható.

A közösségi erkölcs külső ösztönzéssel, a meggyőzés, a rábeszélés eszközeivel csak nehezen pótolható. A közösség érzés vagy megvan valamely közösség tagjaiban, mint a közösség megtartásában jelentkező erő, vagy nincs meg. Előfordulhat azonban az az eset is, hogy valamely nép közösségtudata külső befolyások, rossz példák, elfajult életmód hatása alatt csak háttérbe szorult. Ilyen esetben a tudatosítás, a ráeszméltetés, a közösségi lelkiismeret feltámasztása maga is elég ahhoz, hogy a közösségi érzést életrekeltsse s a társadalom tagjait a közösséggel szemben lenálló kötelezettségeik teljesítésére készítse.

Erre a tudatosításra vállalkozunk mindig és tudomásul kell venni, hogy a közösségben, különösen nehéz időkben, nincs helye az önzésnek, a mások hitvallására és áldozatkészségére spekuláló erkölcselenségnek, mert a közösség mindazokat, akik így tesznek, mint a közösség megbecsülésére méltatlanokat megvetéssel sújtja és kiközösíti magából. A közösséget csak úgy tarthatjuk fenn és annak tagjai csak akkor maradhatunk, ha a közösség érdekében minden tőlünk telhető áldozatokra készek vagyunk és a közösség tagjaihoz méltó módon viselkedünk. Tudnunk kell, hogy a közösségen kívül, mint hazánk nagy költője oly megdöbbentően szavakkal énekelte, nincsen számunkra hely s áldjon, vagy verjen sors keze, itt élünk, halnunk kell.

Egyéni életünk a közösséggel áll, vagy bukk. Ha a közösség érdekében áldozatokat hozunk, azt közvetve magunkért is tesszük azzal a különbséggel, hogy a mindent a tulajdon egyéni érdekeik szemszögéből megítélő „okosokkal”, szemben látjuk a közvetett okot is, mely bennünket fenyeget s erre a fenyegető veszélyre az önvédelemnek és harciasságnak ugyanazzal a felfelé fordulásával válaszolunk, mintha a közvetlen hozzátartozónk, vagy a saját magunk személyében

ért volna támadás bennünket. Benne élünk, gyökereztünk a nagy nemzeti közösségben, egyetlen nagy népesség tagjaként érzünk, gondolkodunk, cselekszünk és nem lehet olyan magyar ügy, olyan magyar kérdés, amely az egyest kevésbé érintené, mint azok összességét. „Közösség”, ez a fogalom jelenti végső következtetésben önmagunkkal való azonosságunkat, személyes mivoltunk meghatározását is. A feladatunk is ennélfogva csak egy lehet: soha, egyetlen pillanatra sem megelégedezni arról, hogy mivel tartozunk annak a dicső küldetésnek, amit magyarnak lenni jelent.

Muraköz ünnepe, április 16.

Súlyos, gondterhes idők! Vészmadarak repkednek édes hazánk égen! A jövőt nem ismerjük, de bízunk benne, anélkül jobban tudjuk mi — volt!

Huszonhárom éves rabságunk alóli felszabadulásunkat ünnepeltük vasárnap. Sajnos, a háború miatt, ünnepségünk igen szerény keretek között mozgott, de lelki szemeinkkel valamennyien láttuk azt a jelenetet, amikor dicső honvédek élén vitéz Farkas őrnagy — ma már ezredes — végig vonult Csáktornya utcáin s örökre felszabadított bennünket az idegen rabiga alól.

A város felloboogóva, a komoly időkhöz mért ünnepi hangulat. Pontban féltizenegykor a honvédség itteni alakulatai és a nagyszámú ünneplő közönség bevonul a templomba. A templom előtt feszes díszszárad áll. Megkezdődik a hálaadó ünnepi mise.

Az evangélium után P. Zsálig Norbert házfőnök plébános mondott könnyű megfogható prédikációt. „Pax vobis! Békesség veletek! Így köszöntötte a feltámadott Krisztus, nyolcadnapra tanítványait, apostolait. Békesség csak ott lehet, ahol szeretet lakozik a szívekben. Azért dülja az egész világot ez a szörnyű háború, mert az emberek szíveiből kipusztult a krisztusi szeretet. Majd a honvédekhez intézi szavait és köszönetet mond nekik, hogy itt vannak. Ma ünnepeljük harmadik évét felszabadulásunknak. Az egész világon dühög a háború, mi pedig itt három éven át aránylagos békében és nyugalomban élünk honvédek jóvoltából. Kéri a Megváltót, teljesedjenek be szavai: „Pax vobis!”

Mise után a honvédség és az ünneplő közönség az Országzászlóhoz vonult, ahol az első koszorút a honvédség parancsnoka helyezte el, „annak emlékére, hogy Muraköz ma három éve visszaért a Magyar anya kebelére”. Csáktornya város koszorúját Kopjár Ferenc vá-

rosbíró helyezte el és néhány keresetlen szóval mondott köszönetet a felszabadításért. A Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetsége koszorúját Sárecz Antalné és Mofcsán Sándorné helyezte el. Megható jelenet volt, amikor, kis iskolás leányok a maguk szedte ibolyacsokrokkal tipegtek az Országzászlóhoz és nagy örömmel he-

lyezték el.

Himnusz, utána a lüzoltőzenekar víg indulói mellett díszmenet fejezte be Muraköz ezen magasztos ünnepét.

"Pax nobis!" Békesség velünk! Adj meg a Magyarok Istene, hogy legközelebb teljes békességben ünnepelhesünk ezt a szent napot.

Robbanó babákat dobál az ellenség!

Felhívás a nagyközönséghez!

Az országos légoltalmi parancsnok ezúton felhívja az ország lakosságának figyelmét arra, hogy az angolszász repülőgépek robbanószerkezetei ellátott rongybabákat dobhat le.

A rongybabákon kívül valószínűleg egyéb robbanószerkezettel ellátott tárgyak, játékszerek, töltőtollak, használati eszközök ledobására is sor kerülhet.

A szülők tehát szigorúan figyelmeztessék gyermekeiket, hogy ha akár ilyen rongybabákat, akár egyéb játékszereket találnak, ahhoz hozzányúlni ne merjenek. Aki pedig ilyen játékszerrel vagy egyéb tárgyat talál, anélkül, hogy ahoz hozzányúlna, jelentse a legközelebbi rendőrnek, csendőrnek vagy hatósági légoltalmi közegnek.

o-o

Gyűjtsünk a bombakárosultaknak!

Segítsünk és enyhítsük fájdalmaikat azoknak, akik elvesztették szüleiket, gyermekeiket, kényérkeresőiket, vagy egyéb hozzátartozóikat. Aki elvesztett otthonukat, nehezen szerzett vagyonkájukat. Töröljük le arcukról a szenvedés könnyeit s ha már nem bírjuk vissza adni az elvesztett életet, legalább egy kis kenyérré, ruhára valóval segítsük őket. A tehetősök pengői mellett legyenek ott a szegények fillérei is. Minden magyar szív érezte az a szerencsétlenek bánatát és siessen a segítséggel. Istennek ad, ki a szegényt segíti. Ki tudja, mikor sújthat ránk is a sors keze.

A Muraköz szerkesztősége ezennel gyűjtést indít a bombakárosultak javára és kéri szóval fordul a jószívű adakozókhöz. Adományokat elfogad szerkesztőségünk, azonkívül befizethető a Csáktornyai Muraközi Takarékpénztár 74182 sz. postatakarékpénztári befizelési lapjával. "Muraköz kiadóhivatala, bombakárosultak javára."

Hűs befizetésként nyugtázzuk:

Pecsnorik Ottó, országgyűlési képviselő, a Muraköz felelős szerkesztője 100 P.

MURARÓZ szerkesztősége.

Nem pirul az angol anyák arca?

Legyünk udvariasak, mert nőkké állunk szemben és a magyar ember még az esetben is udvarias, ha történetesen olyan nővel áll szemben, akit ma ellenségnek kell tekintenünk, mert olyan nemzeti társadalom tagja, amely nemzeti háborús helyzetbe kerültünk és amely nemzetnek fiai halált osztani járnak Magyarországi területére. Tehát udvariasan kérdezzük az angol anyákat, hogy nem pirul az arcuk, amikor szolgálatába állnak annak a barbarizmusnak, amely semmiesítne nekünk a sokat hangoztatott nyugati kultúrfelnyélhez, azokhoz a "világmegvalto eszmék"-hez, amelyekért a brit birodalom harbaszállt. Kérdezzük az angol anyákat, hogy nem pirul az arcuk, amikor tömegszámra gyártják a robbanó rongybabákat, hogy fiaik leszorják a magyar alföld tanyavidékén és mint égi ajándékot, kezébe adják ártatlan gyermekeknek, hogy azok néhány perccel később esetleg pokoli kínok néhányszor pusztuljanak el az évszázadokra menő kultúrával dicsekedő Anglia égi ajándékától? Mert jóllehet, hogy ezek a rongybabák amerikai gangster agyában születettek meg, jól lehet, hogy annak a legyencsöpredéknek az ivadékai szorják le a magyar alföldre, amelyről jól tudjuk, hogyan árasztotta el az Újvilágot, de a jólétköz megis angol, mert csak nem is lehet feltételezni, hogy a mai tengeri szállítási viszonyok között épen rongybabákat hoznának át Amerikából, amikor egyéb, sokkal fontosabb anyagok szállítása is nehézkessé vált számukra. Az ötlet amerikai, a kivétel angol, céljában pedig az istelenségig sátni. On, ezek után nem kell a bolsevizmusból tanulni az angolszászoknak s előttünk még évszázadok múlva is hiába fogják hangzatosítani azt a humanitást, amit mindenkor igyekeztek ki-sajátítani, de amelyre Anglia történelme bizony nem szolgálhat épületes példakkal. Emlékezzünk arra, hogy ez a szigetországi kalmárnép ha nem is rongybabákkal, de ehhez hasonló kegyetlen eszközökkel törekedett más népek leigázására, rabszolgáskodásra hajtására. Primitív négerket ir-

tott, tartományokat, hatalmas földrészeket igazított le csak azért, hogy minél nagyobb hatalmat szerezzen magának, nem válogatott az eszközökben, mint ahogy most sem válogat. Ejtőtünk ne álljon meg többé egyetlen angol sem azzal, hogy a nyugati kultúra herdozója, mert tudni fogjuk róla, hogy a legsötétebb ázsiai szellem hatja át lelkét és minden csak lepel, amit kifelé igyekszik mutatni.

Szeggük le azt a fényt, hogy harcban állunk egymással. Vegyük tudomásul, hogy olyan totális háborút viselünk, amikor nem csak katonák áll egymással, hanem védtelen asszony és gyermek is szemben áll a katonával. Jól tudjuk, hogy egy ilyen totális háborúban nem válogatnak az eszközökben, ezért talán ne kitérjünk a robbanó töltőtollat, a robbanó ceruzát sem, amiért legfeljebb gyanútan és jóhiszemű fénytől hajóznak le, de a rongybabák, amikért ártatlan paraszti kislányok kapnak, mint szelíd játékszerért, a vadállati kegyetlenségnek olyan magas fokát bizonyítják, amellyel még az ausztráliai szigeteket embevéző törszet sem lehet megvalólni. Ezek a laképi angol anyák, amikor gyártják rongybabákat, nem gondolnak saját kislányaikra? Nem gondolnak arra, hogy ez a sors az ő gyermekeiket is elérhetné, ha elleneük hozzájuk hasonló barbar nép hiai lennének? De nyugodtak lehetnek. A velük szemben álló népek sohasem lesznek anyjára aljasak, s a legmagyobb lókú aljassággal szemben továbbra is azok a lovagias harcosok maradnak, akik egyetlen egy védtelen leány életére sem pályáznak.

De a rongybabák valamit mégis elárulnak nekünk. Minden légi terror ellenére is elárulja az ilyen minősíthetetlen eszközök alkalmazása azt a fényt, hogy alkalmazóik gyengék, érzik vesztüket és minden módot felhasználnak arra, hogy az őket fenyegető veszélyt elkerüljék. De nem fogják elkerülni, mert a rongybabáik még felelni fognak.

1073

Budapest történelmében ez a szám jelentős határkövet fog képezni. Ezt előzte meg a régi, boldog élet, amikor a békés polgár nyugodtan üzhette foglalkozását azzal a tudattal, hogy családja, otthon békességben van, a napi fáradszó munka után nyugodtan hajtotta álomra fejét. Nem kellett attól tartania, hogy esetleg agyában éri a gyilkos bomba, nem kellett félnie, hogy míg a kötelességét teljesíti, csatlátja nyomorultul elpusztul.

Az 1073. szám óta más világot élünk. Saját bőrünkön tapasztaltuk meg, hogy nagyon is igaz az a régi római közmondás, hogy az ember az embernek farkasa. Az 1073 budapesti áldozat között nincs egyetlen egy katona. A beomlott épületek között nincs egyetlen egy kaszárnya, vagy katonai raktár. De annál több beteg gyermek és felnőtt, apó, orvos és egyéb polgári foglalkozású gyvén, férfiak, nők. A lerombolt munkaházak, bérházak, kórházi pavilonok ugyan csak nem katonai élt szolgáltnak.

Az ellenéges berepülés — tekintve a nagy távolságot — erős anyagfogyasztással jár. A leltőtt gépek és elvesztett személyzet sem térnek többé vissza. A harci helyzet mit sem változott. A támadással az ellenség mit sem nyert, de annál többet veszített. Elvesztette az ellenfél megbecsülését, elvesztette azt a jogot, hogy embernek tekintsük, lesüllyedt a vad farkasok csordáiba és nem érdemel más bánásmódot, mint a dübödött fenevadak.

A haborkú hősöket szülnék. A vitéz előtt az ellenfél is tisztelleg. Ozmán pasának, a pleznai hős védőnek maga az orosz cár adta vissza kardját. Hitler vezér és kancellár a jelen háborúban is megtalálta módját, hogy megbecsülést adjon a francia, belga és görög seregek vitézségének. De ezek hősök voltak. Kitar mellett fogadtak az ellenfél csapásait s midőn karjuk lefakadt, szögvén nélkül tehetők le a legyvert, mert becsületükön nem esett csorba.

Hol vannak ezeztől a hősöktől a fegyháztöltelékéből rekrutált gangstergyilkosok felbújtókkal együtt. Ha majd az Örök Biro Itélőszéke elé állnak, mivel fogják mentegeni tetteiket? Mit fognak felhozni indokul, miért gyilkolták halomba a beteget, öregket, nőket, gyermekeket? Minő hadiérdek követelte ezeket a hekatombákat?

S hogy állanak majd a történelem ítélőszéke elé? A gőgös angol, aki magát a világ első nemzetének tartja. Hogy fogja majd a cambridgei, vagy az etoni professzor megmagyarázni az ifju viscontoknak és lordoknak, a ti apátok nagy hadvezér volt, mert halomra gyilkoltatt ényit, meg nyvi ezer ártatlan polgárt és gyermeket? S az ifju lordok és viscontok arcan nem fog szegényen megjelenni ennek hallatára? Bizonyára fog.

S a büszke Amerika! A szabadság védőangyala! Amely még a villanyoskoocsikban sem téri meg a négerszármazású útast vele egyazon osztalomban. Most pedig tisztelke nevezni ki a négerket s sok ezer száma küldi őket Európába orvul legyilkolni azokat a népeket, melyeknek létezését, kultúráját (Boesant, ez a szó véletlenül szabad ki tollunkból!) köszönheti: A newyorki szabadságbörtön há mindent látna, elpirulna és kihalna lakóiától.

1073! Magyarorszag testén fájó seb! Ez a szám örökké emlékeztetés lesz számunkra! De amikor komnyes szemmel tekintünk szép Budapestnek felé, kezünk öklöibe szorult! Az amerikai gangsterek meggyilkolhattak ártatlan nőket és gyermekeiket, de nem ölheték meg bennünk a tohletben ellenállást, az összetartást, a végső győzelemben vetett hitet. A gangsterek pusztulnak naponta és elfognak pusztulni a világ színéről, de a magyar nemzet, amelynek fényes keresztjét sokszor borította a hősök vére, dicsőségesen kerül ki ebből a harcából is.

1073! Álmodjtok békében! Vértanú halottokat elefedni nem fogjuk, de megbosszulni, igen!

Egy négykeres, teljesen új kezi kocsai eladó Cím: Fucsecz Mihály Drávaszentiván 12.

Hogyan mentette meg az árokóvóhely egy magyar gazda és felesége életét!

Beszámoló a március 17-i bombázásokról

Március 17-én szürke felhőtakaró tette gyósszá az amúgy is nedves, páratelt levegőt. Mégis a déli órákban felbúgó sziréna hangjára melege támadt az óvóhelyre szaladó embereknek, ki-ki törülte verejtékét, mert hallhatóvá vált a szokatlanul erős dübörgése sok-sok láthatatlan gépnek, motornak, amelyek a felhők felett észak felé ugyancsak szeltek a levegőt. Már jó negyed-órán figyeltek ezt a végnélküli zűgást, midőn lassanként távoli morajja zsurugodott össze a motoroknak idegeket korbácsoló larmája.

Egy kis város polgárának régi, házióvóhelye átalakított pincéjében vártam a felszabadító sziréna jelét,

de csak nem akart megszólalni. (Jól felszerelt óvóhely volt. Hordóban víz, sok homok, takaró, tüzoltárszerek, kis Légo-mentőláda, szépen elkészítve. Az óvóhely-táskát is mindenki lehozta, sőt élelmiszerekről sem feledkeztek meg, mert ki tudja, meddig kell a kényszerlakásban tartózkodni. Csakány, asó, vésők, acélfűrész, szintén készen álltak, hogy az óvóhelyről a ház összehozása esetén, kitudják magukat asni.) Tüzoltásban mindenki kiképzést nyert, az elsősegélynyújtásban pedig minden nőszemély. Gondos háziúr volt a tulajdonos, aki minden lehetőségre felkészült.

Síri csend borult a kis városka egyébként élénk forgalmára. A beállt szünetben végigkinttem a főtérre. Sehoh egy lélek, mindenkinek drága az élete, vigyáz magára, de vigyáznak az emberek egymás életére is. Az egyik ház kapujából megszólal egy érces hang.

— Halló János bácsi! hol hagyta a lovait? Halló János bácsi! hol van a kocsija?

A János bácsi nagysokára előkerült a szomszédos fogadó kapujából, megadva a választ:

— Ihol vagyok-e, meg a lovam is. Hat csak nem hagyom a drága lovomait „repecektől” agyonveretni, bevittem őket ide az istállóba!

A lovak gazdaja, akit a riasztást utban ért, ugyancsak meg volt elégedve kocsisának gyors intézkedésével:

— Jól van János bácsi, áldomást iszunk, ha végre lesz a riadónak, addig bujék az óvóhelyre, nehogy egyedül igyak a jó somlaiból!

Alig hangzottak el ezek a szavak, máris a nyugati irányból közeledő gépek zugasa ütötte meg fülünket. Vissza az óvóhelyre! Alig érkeztem le az óvóhelyre,

tompa robbanások zaja hallatszott,

majd néhány perc múlva erősebb döregek, — közelebb esett bombasorozatok reszkettették meg a falakat. Itt volt a vész pillanat, amely összeszorította a szíveket. Senkinek sem volt szava egymáshoz, csak a kezek szorultak össze, mintha magában mindenki Istenhez, a Mindenha-

tó Úrhoz fohászkozott volna.

Ebben a pillanatban fejük felett erős géppuska és gépágyú tüzelés váltakozott a motorok iszonyatos erejű dübörgésével. Majd ismét a bombarobbanások nehéz, tompa moraja feszítette az idegeket. Órámon figyeltem az időt és a végtelen homályban egymásra tekintő sápadt arcokat. Mintha egy hideg kriptá mélyén lettünk volna, ülo halottak között. Hiába igyekeztem néhány bátorító szóval a némaságot megtörni. A szó az ajkakra fagyott. Ez

az óvóhelybetegség

amely a külvilágtól elzárt emberek idegeit teszi próbára, lélelmet támaszt, a fantáziának szabad útát nyit és a borzalmak elképzelését nyomja az agyakra. Szerencsére ezek a válságos percek, az élet és a halál között eltöltött idő, csak addig tart, amíg a gépek dobhüllése a távolba nem vész és a robbanások hanghullamai tompa ütéseké nem válnak. Ez az óvóhelybetegség könnyen leküzdhető, ha az ember az idegeinek parancsolni tud és a válságos percek alatt nem engedti át magát a fantázia működésének. Arra kell inkább gondolni, hogy a bombáknak csak egy-két százaléka esik a házakra, a legtöbbje pedig kertekbe, útakra, utcákra, terekre, szántóföldekre, a beépítettség arányában. A gyújtóbombák viszont nagyobb mennyiségben érhetik a házakat, de nem jutnak el az óvóhelyre. Készüljünk fel tehát inkább a gyújtóbombák okozta tüzek bátor és gyors oltására és gondoljunk arra, hogy azoknak gyors lelküzése megakadályozza a tüzvesz keletkezését. Ne menjünk meg a felcsapódó lángoktól, hanem homokkal és vízzel segítsen minden kéz. Ez legyen minden gondolatunk az óvóhelyen és akkor elkerüljük az esetleg kitérő panikot és tetlen nézést a tüz pusztításának. Fatalistakká kell válnunk — hiszen sorsait senki sem kerülheti el.

Még vagy nyolc percet kellett várni, míg végre megszólalt a nehezen várt egyenletes szirénabugás.

a felszabadító jel,

amely visszahozta az életszint az emberek arcába.

Elköszöntem derék szállasadóimtól, majd a városka legközpontjába igyekeztem. A karhígyelők már együtt voltak és jelentették, hogy a városka határában lévő hegyidőbe négy bomba esett, délre, „A” község felé nagyon sok bomba hullott, észak felé, „K” község irányában pedig vagy tíz bombadobást észleltek. A városka tehát megszabadult a pusztítástól.

Irányt vettem dél felé, ahol állítólag nagyon sok bomba hullott.

Az „A” községbe érve, egyenesen a jegyzőt kerestem, aki a bíróval együtt jart a községet. Elmondta, hogy a község nem kapott bombát, de tolik délre „C” és „D” községek között, vagy száz bomba is hullhatott, mert a faluban is törtek be ablakok, sőt a házak is rémegték a legnyomástól.

(Folytatása következik.)

Fejszés „jogvita” a muraközi szénfejtők között

Tisics Márton és Prekszavec György bot tornyai lakosoknak szénbányászati joguk volt. Mindketten szorgalmasan igyekeztek a bérlet tarama alatt kibányászni az értékes fekete kincset. A bérlet később Sganecz Ferenc botornyai lakosra szállt, amit azonban a régi bérlek nem láttak szívesen. Egy alkalommal Sganecz munkába volt éppen, szénét bányászott, amikor odamentek

hozza a régi bérlek és követelték, hogy hagyja ott a kibányászott két és fél mázsa szénét. Természetesen Sganecz erre nem volt hajlandó. Tisics és Prekszavec erre fejszét fogtak és így kényszerítették Sganeczet, hogy munkája eredményét otthagyja. A két erőszakos muraközi feljelentette. A kir. ügyészség zsarolásért fogta őket perbe. A törvényeségi tárgyaláson a vád bi-

„ARANY BÁRÁNY”

Kötöttárú üzem, CSAKTORNYA

Kossuth Lajos u. 9. - Telefon 143.

Gyárt elsőrendű kötöttárut.

Tulajdonos: Kuráth Joáchim

zonyitást nyert és Tisics Márton, mint tettes-200 pengőre, Prekszavec Györgyöt, mint bűnsegédet 100 pengőre ítélték jogerősen.

Irodalom - Könyvek

Ötszáz pengő

Szántó György regénye.

Szántó György új regénye a mai élet zindpadáról való izgalmas és mozgalmal körkép. Alakjai a társadalom különböző rétegeihez tartoznak, a legalsótól a felsőig. Egymástól látszólag rettenetes távolságban élő emberek, sorsok találkoznak Szántó György új regényében. A pesti alvilág és a nagyvilág színtere váltakozik benne. A régi Lóversenyter környékén éli az alvilág a maga piszkos, bűnös életét és a Naphegy, a várossligeti villanegyed lakói is élik a maguk életét, amit a kiváló csupa szépségnek, derűnek lát, de amiben a szenvedés és a bűn éppen olyan gyakori, mint az ágyarajrok szomorú taboiban.

Története bűnügyi nyomozással kezdődik, amely egy külleki gyilkosság tettesét keresi. Mindaz, ami a tett mögött van, visszapergetett film módjára alakul ki, amelyben egy nemes, önzetlenül végrehajtott cselekedet szalai keverednek az emberi zűlétség sötét indulataival. A piszkosban élő, de tisztaság, jószág vágyó, törekvő fiatal leány ötszáz pengő segítséget kap egy fiatal embertől, aki semmit se akar, csak segíteni. Evvel megindul az izgalmas drámai történet, a mai életnek igazi haláltánc, aminek kísérel zeneje a második világháború legverropogása, szirénabugása. Találkozik ebben a regényben a szépség és tisztaság az indulatok és érzések legélesebb skáláival, benne remeg a mai élet utat kereső nyugtalansága, utatvesztet kétségbeesése. Hatalmas körképe a mai életnek, falu és város, palota és tömegkvartély, fiatalság tapogatózó keresése és az öregek mindenből kiábrándult bölcsesége a szalai ennek a történetnek. Végül egy váratlan és szerencsés fordulat aztán meghozza az erkölcsi igazság megnyugtató győzelmét.

Szántó Övörgy, aki utolsó nagy regényében, a „Hajdutan”-ban Bicskay Istvánnak és korának színes, nagyszabású történelmi freskóját festette meg, most a mánc regényét írta meg, ennek a forrongó, nyugtalan, szépséget és jószágot kereső, tisztaságra, szép, új célokra vágyó, de ma még vakon tapogatózó emberiségnek szenvedés, drámai életét, utját.

Az igazi regénynek egyik fontos tulajdonsága az érdekesség. Szántó György új nagy regénye, az „Ötszáz pengő” nemcsak mint kitünő lélekrajz, mint pompás műfőléstés nyeri meg az olvasó legőszintebb elismerését. Érdekesen izgalmas történet, amit az olvasó alig tud kezéből letenni.

Uj Idők Irodalmi Intézet Rt. (Singer és Wolfner) kiadásában jelent meg.

Eiső Muraközi Szövöde Rt.

CSAKTORNYA

Széchenyi u. 50 • Telefon: 31.

Központi iroda: BUDAPEST

Uri divatszalon megnyitás

Van szerencsém az igen tisztelt közönséget értesíteni, hogy Csáktornya, Széchenyi (temető) utca 25 szám alatt

uri divatszalon nyitottam.

Elvállalok mindenféle uri ruhák készítését a legújabb divatszert, a legszolidabb kivitelben, továbbá fordításokat és átalakításokat. Sok éves tapasztalatom biztosítja tisztelt megrendelőim teljes megelégedését.

SZIVES PÁRTFOGÁST KER

SINKÓ JÓZSEF

szabómester

Ujabb halálos muraközi csempészség

A magyar-német határon újabb halálos végű csempészségi kísérlet történt. A muraközi határrezsen Zalabárdosnál a hétvezéri határvadászok járőre észrevette, hogy egy nagyobb társaság közeledik az erdőben a határ felé. Azonnal oda irányította lépteit és nyolc férfit pillanott meg néhány láda, zsák és demizson körül. De a csempészek is észrevették a járőrt és áruikat otthagya, futásnak eredtek. A járőr szabályszerű hármasszori magyar és horvát nyelvű felszólítása után fegyverét használta és az egyik csempészt, Horvatics József larkashegyi lakost eltalálta. A golyó a hátgerinc mellett hatolt be és a mellén át ment ki, azonnali halált okozott. A lövése két társa megállt, ezeket a járőr elfogta, a többiek elmenekültek.

Mint az elfogott csempészek kihallgatásakor kiderült, az áru — négy 25 kilós láda zsír, 80 kiló finomliszt, 50 liter palinka, 10 liter lókmagolaj — nem is az övék volt, ők csak fejenként 50 pengőt kaptak volna megbízóiktól, ha az árut a határra elviszik és ott a Németországból érkező és rézgálicot hozó csempészeknek átadják. A szerencsétlen csempész, aki ögyermekes családja, tehát 50 pengőért adozta fel életét. Érdekes, hogy a 100 kiló zsír a négy lábában Zalaegerszegen lett feladva és vasúton érkezett Csáktornyára. A csempészség szálat tehát messzebbre nyúlnak. Az eljárás a megbízók ellen is megindul. A vizsgálat egyébként máris kiderítette, hogy a fegyverhasználat jogos volt.

Az esettel kapcsolatban említésre méltó még, hogy e vidéken egy hónap óta ez már a harmadik halálos kimenetelű csempészség. Ahogyan egy hete a német határőrök löttek agyon egy német csempészt, aki szíven talált a golyó a magyar határ közelében, azt megelőzően pedig, mint jelentettük, március közepén a magyar határvadászok löttek agyon egy csempészt Határonál. A csempészség ennek ellenére sem akar alábbhagyni.

HIREINK

— **Nyugalombahelyezés.** A vármegye törvényhatósága Németh István muraszendrőhelyi körjegyzőt április 30-ától kezdődő hatállyal saját kérelmére nyugalomba helyezte.

— **Tanügyi hírek.** A tankerületi kir. főigazgató Rajk Dusané Kovács Ilona tanitónőt a stridóvár-ráckanizsai állami iskolához osztotta be szolgálati tételre. — Huszar Ilona dékanfalvai, Manczal Ferenc és Manczal Ferencné Klement Vilma drávavásárhelyi, Soslaj András belicai, Zsray Lajos és Zsray Lajosné stridóvári, Csukás Emil murakirályi, Galánfi Ede drávavásárhelyi, Herner József belicai, Jeney Jenő alsódombori, Nemes Antal zsidényi, Németh Imre kristófalvai állami tanítók állásukról lemondtak és máshol helyezkedtek el.

— **Jegyzői hír.** Miklósváry Jenő drávavásárhelyi helyettes jegyző bevonulása idejére a főszolgabírói hivatal Peres Ödön drávavásárhelyi segédjegyzőt rendelte ki helyettes jegyzőül, aki Drávavásárhelyen is végzi teendőit.

— **A Manzsz közgyűlése.** A Magyar Aszszonyok Nemzeti Szövetségének Csáktornyai Csoportja ezúttal is értesíti tagjait, hogy a gyűlékezési tilalom miatt elmaradt közgyűlést f. hó 23-án, vasárnap d. u. 3 órakor tartja a Zrínyi szálló nagytermében. Kéri kedves tagjait, hogy azon teljes számban megjelenjen szíveskedjenek.

A március 19-ére a közgyűléssel kapcsolatban tervezett jótékony célú teasteély az idők komolyására való tekintettel ezúttal elmarad, de mert a karácsonyi és egyéb adakozással a Manzsz szegénysegélyezési alapja teljesen kimerült, a szegények segélyezésére néma teasteelt rendez.

A Manzsz vezetősége tisztelettel kéri a város közönségét, hogy a kibocsátandó teajegyeket a jótékony célra való tekintettel megváltani szíveskedjék.

SZEGÉNYEK ELLÁTÁSA

Csáktornya nagyközség előjárósága f. évi március 1-ével beszüntette a koldulást. A szegények halvi segélyezését a Magyar Norma rendszerrel kívánja megoldani. E célból a Manzsz költségvetés, már e hét folyamán házirol-házra járva a város nevében felkéri a közönséget, hogy a koldúsoknak szánt szerzetadományokra bonyol, egy tetszés szerinti összegét felajánlani szíveskedjenek.

S P O R T

SAKK

1944. április 16-án Csáktornya sakkcsapatja Zalaapáti sakkcsapattal Balatonszentgyörgyön játszotta le az elődöntő utolsó mérkőzését, amit 5:1 arányban nyert meg. Ezzel bejutott a döntőbe. Részletes eredmények: Bendelja—Gerebenics 1-0, Bodó—Orsz 1-0, Magyarics—Havasi G. 1-0, Bencke—Dancs 1-0, Wohlsin—Havasi Z. 0-1, Hidvégi—Békeli 1-0.

A mérkőzés után Bendelja József Csáktornya éljártékos szimultán játszott Zalaapáti csapatával 5:1 eredménnyel.

Ipartestületi hírek

Utalvány kiosztás

A csáktornyai ipartestület közli, hogy a jövő hét folyamán elosztásra kerül szabók és cipészek részére céma és vargafalon, valamint kömivések részére cement. Más anyagokra jelenleg utalványok nem lesznek kiadva.

IPARTESTÜLET.

A nagykanizsai kir. törvényszék.

P. 792/1944 sz.

Idéző hirdetmény

A nagykanizsai kir. törvényszék közhírré teszi, hogy Miharics Balint telperesnek Bernát Elek és Bernát Elek alperesek ellen kotelesrész és jár. irant indított perében a perfelvételre határnapot tűzött és felhívta a feleket, hogy 1944 évi május hó 15 napján délelőtt 9 órakor a hivatalos helyiségben (Törvényház I. emelet 38 ajtószám alatt) jelenjenek meg, egyszerűsmind pedig Bernát Elek II. rendű alperes részére, — aki ismeretlen helyen tartózkodik — ügygondnokul dr. Surányi Lajos ügyvédet (lakik Nagykanizsa, Fő-út 24 sz.) nevezte ki.

A bíróság felhívja az alperest, hogy a lent megjelölt határnapon és órában meghatalmazott ügyvéd által jelenjen meg, mert ellenkező esetben az ügygondnok fog helyette eljárni.

Nagykanizsa, 1944. április hó 3.

Dr. Hámosi Zoltán s. k.

kir. tetsz. bíró.

Hirdessen a „Muraköz”-ben

Közgazdaság

Fokozott feladatok várnak a hitelszövetkezetekre a háború után

Szerdán délelőtt a hitelszövetkezeti vezetők nagyszámú részvételével tartották meg a hitelszövetkezeti kongresszust és az Országos Központi Hitelszövetkezet közgyűlést az OMGE nagytermében.

Bárányos Károly földművelési államtitkár, az OKH alelnöke megnyitotta beszédében kegyeletes szavakkal emlékezett meg Bőthő Lászlóról, az OKH múlt év októberében elhunyt elnökéről, ezután Becker Vendel tanügyi főtanácsos, a szegedi r. kat. tanítóképzőintézet igazgatója tartott előadást. „A hitelszövetkezetek szövetkezeti mozgalom” címen. Kifejtette, hogy már az első világháború után, következő korszak vallásoskeresési, társadalmi és gazdasági téren egyaránt új feladatok elé állította a nemzetet. Ezekre a feladatokra, amelyek között első helyen áll földművelő népként életszínvonalának emelése, természetesen kell felkészülnünk és ennek egyik legjobb módja a magyar ifjúság megfelelő nevelése a különböző gazdasági pályákra. A gazdasági nevelés bevált intézményei az úgynevezett iskolaszövetkezetek, amelyek már eddig is nagy felkészüléssel karolt fel a magyar ifjúság. Az előadó elgondolás szerint ezt a célt a tanítóképzőkben, papnevelőintézetekben és kereskedelmi iskolákban gyakorló hitelszövetkezetekkel, az elemi iskolákban pedig teljesen leegyszerűsített kis tiskarékszövetkezetekkel lehet megvalósítani.

Schandl Károly, az OKH alelnöke vezérigazgatója a hitelszövetkezetek jövőjéről tartott előadásában kifejtette, hogy a magyar hitelszövetkezeti hálózat a mai súlyos időkben is rekorderedményekre hivatkozhat. A hitelszövetkezetek beáramult tagok száma meghaladja a nyolcszázszert, ami a családtagokat beszámítva annyit jelent, hogy négy millió magyar lélek tömörült az OKH kötelekébe tartozó másfél ezer hitelszövetkezetbe. A hitelszövetkezeti hálózat új.

letérzítőkének és tartalékainak összege már meghaladja a százmillió pengőt, a betétállomány 200 millió, a kihelyezett kölcsönök pedig négy százmillió.

A továbbiakban rámutatott azokra a feladatokra, amelyek a magyar hitelszövetkezetekre várnak a háború után. Az agrartermelést lenyervegő válságot a magyar gazdasáradalom csak keletlen megerősített hitelszövetkezetek segítségével győzheti le. A hitelszövetkezeteknek kell a támogatásnak elsősorban az állattenyésztés, a lakási építkezések, a földmunkás-vállalkozó szövetkezetek. Végül javasolja, hogy az OKH a hitelszövetkezetek részére a háborút követő évek-re átlagos gazdasági programot készítsen elő.

Ez után az OKH rendes évi közgyűlést tartotta meg. Az igazgatóság jelentés szerint az OKH kötelekében ezidőszent 1501 hitelszövetkezet működik, ezeknek működési köre az ország 4467 községére terjed ki. A hitelszövetkezetek üzletésztokeje 648 millió pengő, betétállományuk 2148 millió, tartalékállományuk 253 millió, a kihelyezett kölcsönállomány 3983 millió pengő. Az OKH üzletésztokeje 245, tartalékállományuk 56 millió pengő. A közgyűlés a múlt évi tiszta felesleget 610.297,12 pengőben állapította meg és annak felosztásáról a törvény rendelkezési szerint intézkedett.

Az igazgatóság megemlékezett a földberló szövetkezetek sikeres munkájáról is. A földberló szakszervezetek száma 187-re szaporodott, a földberleti terület nagysága 90 ezer holdra, a berlőtagok száma 20.278-ra emelkedett. A hitelszövetkezetek tevékeny részét vettek a terményértékesítésben is. Ezután a közgyűlés az igazgatóság tagjaira útra megválasztotta Khuen-Héderváry Károly grófit, a felügyelőbizottságba pedig dr. Herkely Tibor miniszteri tanácsost.

MEGYIMURJE

Preplatna cena: 6. - P. na pol leta.
Vredništvo: Horthy Miklos-tér 6.

Csáktornya, 1944 április 21

Politíckí tjednik
Zide saki petek.

Soldačka zapoved NAŠEGA GOSPONA GUVERNERA!

Honvedi! Magyaraki soldati!

Tabor se približava k zadnjemu rezvltku i došel je do odlučnoga. V prvomu redu gledeč na magyarsku sodbinu, kajti nepriatelj tu stoji, čisto blizu naših granic. I tak je ve pak reč za to, da neposredno obranimo našu Domovinu. Na to naj-misljui si onda, da se bodo naše prve trupe, po tragu naših ocov, genule, da ideju prek Karpatov v Galiciju, de su se od 1914 -18 v tak čuda dičnim bitkam svetila magyarska oružja. V tem harcovanju naravski nega idti nazaj, samo: Napre! Nadjam se, da bodo si spunili svoje dužnosti i da bodete vredni vaših junačkih prednyakov.

Teško mi stane, da v tem teškim vuram nemrem biti i ja med' vami. Eli bom se staral, da se tu doma do skrajne moččnosti briga vodi za one, šteri su vam najbliže.

Ran tak, kak v prvim svetskim taboru, niti ve ne stojimo sami. I denes harcovlemo z istom nemškom soldačiom, pleča kre pleča, štera je od 1914-18 s poštenom savezničkom vernosti stala poleg nas i šterom nas i v ovom taboru s krvi zapečacene i nigdar ne rezrešive niti vežeju skup.

Moramo včiniti se, da z ovoga strašnoga vihara - v šterim, branimo ne samo našu Domovinu, nego celo človečanstvo, kulturu i civilizaciju - pobedonosno zidemo vun.

BUDAPEST, 1944. apriliša 15-ga.

HORTHY S. R.
CSATAY S. R.

Skupno življenje

Oni ljudi, šteri bi šteli, da se narodno življenje vodi po demokratskom načinu, nečeju priznati, da se samo s skupnim življenjem da do nečesa dojt i sigdi idu za tem, da samo pojedini ljudi valaju. Nečeju prevideti, da ono kaj hasni sem skupa, hasni i pojedinom človeku. Nišči sam za se nemre živeti, sreču more vloviti samo, či z drugimi skup drži. Zato nema prav on človek, šteri prodekuje, da neje potrebno nikše skupno življenje, saki človek naj sam za se živi. Te ljudi vlečeju sega hasna skupnoga življenja i ljudske pomoči, a da je treba nekomu na pomoč idti, onda zatajiju svoje dužnosti. Te ljudi bi samo znucali druge, živeli z ljudskoga hasna i nikšu odgovornost, a to se nikak nenre složiti s kršćanskim življenjem i to mi nigdar nabomo priznali.

Kaj nam da naše skupno življenje, to za istinu stopram ve, v taborsko vreme vidimo. Ve, da nam neprijeteli očeu vništiti našu slobodu, naše življenje, imetka, našu veru, cirkve i se ono, kaj se zove kultura i civilizacija. Proti ovoj velkoj pogibelji se moremo samo skupno braniti. Samo si skupa moremo sakoga človeka rešiti nevarnosti i toj zapovedi se moramo si skupa pokoravati. A rano zato se nadjamo i zahtevamo, da saki človek, šteri z nami skup očeu živeti i vživati se ono dobro, kaj mu skupna pomoč dati more, da zeme na se i se one dužnosti, štere mu dojdou na teher i da ran tak alduje, kak i si drugi. Kak što zna nositi odgovornost i pomagati svojim, z šterimi je v skupnom življenju, tak se ima soditi njegva vrednost kak človeka.

Človek mora znati misliti, delati za to skupno življenje, mora čutiti svoje duž-

nosti i mora znati podrediti se onomu kaj je dobro za se nas i ne navek samo samoga sebe gledati. Stem more obstati naše skupno življenje i tak bodo mogli živeti i pojedini ljudi. V povesti se več čudapot dokazalo, da tam, de su ljudi bili sebični, saki samo svoje tiral prez sake mere i granice, tam se skupno življenje fletno resteplo, narod je prepal i na mesto nyega su došli drugi ljudi, šteri su znali čuvati svoje skupno življenje i braniti ga proti sakomu neprijetelu. Zbog toga se resteplo i ono negda jako velko i močno rimsko carstvo i tak su se restepili po celom svetu i židovi. Oni su ran tak vodili, a i denes vodiju takše življenje, da samo za sebe, rušiju sigdi, de najdeju kaj skupnoga i nečeju to priznati. Tak je i drugi. De su pojedini ljudi postali prejaki, nečeju z drugimi skup držati, tam se ruši fundament skupnoga življenja i ljudstvo postane se slabše i slabše.

Teško je se to dopovedati onim ljudem, šteri nemaju za to čuvstvo. To čuvstvo eli imaju ljudi v svojim dušam, eli pak ga nemaju. Poleg toga more se pripetiti i to, da ljudi vidiju .hude pelde, vodiju pokvarjeno življenje, i tak v nymi zaspi ta sveta dužnost skupnoga življenja. Ove ljudi je treba vpošiti, zbuditi nym njihovo dušno spoznanje, bodo nazaj postali hasnoviti za skupno življenje.

Te navuke deliti mi navek očemo i saki človek mora na znanje zeti, da v denešnjim teškim vremenim nega mesta za sebičnost. Špekulerati na to kaj bodo drugi delali i kakšega hasna moči stoga potegnuti, što tak dela, neje vreden, da znami skup živi i takšega je treba vun

pošiknuti s poštenoga skupnoga življenja. Naše skupno življenje zadržati moremo samo tak, či bomo si skupa prepravleni na se aldove i či se bomo pošteno ponášali kak skupniki. Moramo znati, kak je to jen velki pesnik našega naroda rekel, da zvun ove zemle, nega na svetu mesta za nas i kak god bo nas sodbina blagoslovila, eli tukla, tu moramo živeti i hmreti.

Stem skupnim življenjem bomo stali, eli prepali. Či bomo za skupno življenje podnašali aldove, včiniti smo to i za sebe i oni preveč spametni, šteri samo za se glediju, bodo previdli zroka tomu, šteri se nam grozi. Proti toj pogibelji se moramo si skupa, z jednakimi silami gori zdignuti i ran tak braniti naše skupno življenje, kak da bi nevarnost samo jenooga človeka, eli nyegvu familiju dostigla. Živimo si skupa v tem narodnim skupnim življenju, to je naš koren. Si skupa smo jena velka narodna familia. Tak moramo misliti i delati. Nemre dojt napre takše pitanye magyarije, štero bi se menyne teknulo pojedinoga človeka, kak nas siš skupa. „Skupno življenje“, to nam pokaže kakši smo, kaj je vredna naša persona. Stoga dojde naša jedina dužnost. Nigdar niti na minotu nesmemo pozabiti, kaj smo dužni Bogu za to diku, kaj nas je postavil za magyarskoga naroda.

Zapoved Gospoņa Guvernera!

Soldačka zapoved našega Gospona Guvernera je stvorila v telo ono vekivečno junaštvo i viteztvo, štero saki magyarski soldat v duši nosi i šteromu je On glava.

Ve, da te tabor ide do one vure, da se bo naša sodbina rešila, ve da bi nas nepriatelj štel spraviti na kolena i v „bolševički pekeli, zdigeli

se prvi magyarski čovek s svojom trdom volom i kaže pota svojim vernim honvedam i narodu.

Te pot je jednaki i jedini, po šterim moremo obćuvati našega jezero let staroga orsağa.

Z našim velikim nemškim priatelom, z verom i vufanjem moramo vložiti se sile i jakosti, da preladamo to velku črnu pogibel, štera nam oče zrušiti našu veru i familie.

Reči našega Gospona Guvernera bodo objačile naše duše. Naši honvedi bodo još bole trdo držali puške v rokaj i bodo branili granice,

kajti znaju z zapovedi Gospona Guvernera, da se briga za one, šteri su doma ostali.

A mi, soldati domaće fronte bomo još bole skup držali, brigali se za vekoše i bolše povanye, se alduvali za naše honvede i njihove familie.

Po tem jedinim potu bomo došli do dike, a či se toga nabomo držali onda do propasti.

Vura bije, vreme je tu. Ve saki čovek mora kak najbolje delati i pomagati, da srečno zidemo z toga vihera, šteri nas oče s sveta spravit.

Nepriatelji hičeju doli babke, štere se rezpočiju!

Poziv narodu naj pazi!

Orsački zapovednik za obranu od lufta z ovim potem opomene naroda, da anglosaski nepriateljski aeroplani hičeju doli s canjkov napravlene babke, štere imaju nutri matriala za eksploderati.

Zvun tih babki s canjkov sigurno hičeju doli i druge stvari za eksploderati, igrače, pera za napuniti i druge spodobne stvari.

Zato naj stareši oštro opomeneju svoju decu, da či najdeju takšu z canjkov napravleni

babku, eli kakše god druge igrače, naj se toga nikak ne podvupaju doteknuti, to je smrtna pogibel.

Što de kaj takšega najde, naj se ga ne dotekne, nego naj mam da na glas, najbližešim žandarom, obćinoj, eli vlasti za obranu od lufta.

Ve da čuda nepriateljskih mašin hodi ober Megyimirja, jako treba paziti na našu decu. Kaj znamo v obćini Pusztala već se pripetila takša nesreća i mala puka je morala svoje življenje dati.

Apriliš 16-i svetek Megyimirja

Teška vremena, velke brige! Nekše peklenske hite letiju ober naše sladke sladke domovine! Ne znamo, kaj bo zutra, eli nadjamo se bolše i znamo kaj je — bilo!

V nedelu smo svetili naše oslobogyenje od dvajstiriletoga stranjskoga jarma. Na žalost tabor je, i tak smo našega svetka obslužavali z malom paradom, ali z dušom smo si skupa vidli, kak je na den oslobogyenja vitez Farkas ornagy, — denes već ezredes — s svojimi dičnimi honvedi maršeral po vulicaj v Csáktornya i za navek oslobodil naroda stranjskoga jarma.

Varaš pun zastavi. Ozbilna vremena, k tomu se ravnal i narod, šteri je dosel k paradi. Punktum ob pol jedanaestoj vuri su domači honvedi zash i cirkvu, za njimi i narod i cirkva se za mah napunila. Pred cirkvom stoji paradni honvedski század, trdo kak kamen. Hapila se meša, da se Bogu kafalimo.

Potli evangeliuma je P. Zsálgy Norbert, gvardian — plebanoš zrekel prodeštvo, da su ludem suze vusle. „Pax vobis!“ Mir z vami! Tak je pozdravil Kristuš svoje vučenike apostole, na osmi den, kak se z mrtvih gori stal. Mir samo tam more biti, de su srca puna ljubavi. Zato hara po celom svetu te strašen ta-

bor, da je z ljudskih srca zginula Kristušova ljubav. Zatem je obrnul svoje reči našim honvedam i zafalil se njim, kaj tu. Denes svetimo tretjega leto dneva našega oslobogyenja. Po celom svetu strašno trpiju ljudi od tabora, a mi pak tu čez tri leta itak bar nekak v miru živimo zato, da nas naši honvedi čuvaju. Prosil je Zveličitela, da se spuniju njegve reči: „Pax vobis!“ Mir z vami!

Potli meše su honvedi i narod otišli k Orsačkoj Zastavi, de je prvoga venca doli nel honvedski zapovednik na spomen toga, da je denes tri leta tomu, da se Megyimirje povrnulo v krilo matere Magyarske. V ime varaša Csáktornya je Kopjár Ferenc, varaški birovdel venca i z lepim rečmi se zafalil za oslobogyenje. Od strane Magyarskoga Ženskoga Društva su Sarecz Antalné i Mofesan Sándorné položile venca. Zagrelo je pre duši sakoga, da smo vidli, kak su male školske pučike, dele doli fiovice, štere su same nabrale.

Himaus, paradni marš, k tomu je te jervergarska muzika veselo igrala. Stem se zvršil te velki svetek Megyimirja.

„Pax vobis!“ Mir z nami! Daj nam Bog, čuvar Magyarske, da bomo drugipot v miru svetili toga dneva.

1073 mrtvih

V povesti varaša Budapest je te broj znameniti menik. Pred tem je bilo ono blaženo, starinsko življenje. Saki čovek je mirno zvršaval svoje dužnosti i svoje posle i znal je, da mu je familia doma v miru i prez straha. Da si je čovek svoje dnevne posle zvršil, z mirnom dušom si je legel na počinek. Ne se trebal bojaši, kaj ga bo bomba mrtvi v posteli zaklala. Ne se trebal bojaši, da dok on švoje posle zvršavle, njegova familia more doma z velkom nesrećom poginuti.

Potli, kak smo se vćekali broja 1073, se svet drugač obrnul. Na svoji koži smo se navćili, da je čovek človeku divja zver. Med onimi 1073 nedužnimi mrtvimi ga ne niti jenoga soldata. Med zrušenimi stanji ga ne niti jene kasarne.

A stem već dece, velikih, doktorov verterov i drugih civilnih person, moških i ženski. Zrušene delavske hite, velke hize za kvarternike, špitalski pavilioni nikak nesu služili soldaćiju.

Nepriatelji letju k nam z daleke zemle, to troši čuda matriala. Doli postrelani aeroplani i zgubljeni piloti nigdar već ne dojdju nazaj. Nikaj se stem niti tabor ne popravi za njih. Stem klanjem je nepriatelj ne nikaj gvinul, a stem već zgubil. Zgubil je ono poštuvanje, štero smo dužni dati i protivniku. Zgubil je pravo zahtevati, da ga držimo za človeka. Opal je doli nisko, med divje zveri i ne zasluži drugo, nego da ga fondamo kak stekle zveri.

Tabori rodiju junake. Pred vitezom i protivnikom da poštuvanje. Pred 70 let, da su rusi i

turki meli tabora, Ozman baša je tak vitezki branil varaša Plevna, da mu je polti, da su rusi toga varaša zavzeli, sam ruski car dal nazaj sablu. Hilker, voditelj i kancelar nemškoga naroda je i v taboru našel načina, da pokaže francoskim i belgizkim i grćkim poštuvanje šeregam zato, kaj su vitezki harćuvali. Samo to su bili junaki. Z napetim prsami su prijeli nepriateljske hipe i da su njim toke vehnale, prez srama su mogli doli deti oružje, kajti poštenje nesu zgubili.

A kak dalko su od ovih junakov te gangsterski vubitelji, štere su po reštaj skup pobrali i kak dalko su oni, šteri je hujstiju na njihova peklenska dela. S čim se bodo branili, da bodo stali pred Sodom Vekivećnoga Sodca? kaj bodo znali reći na to, za kaj su spoklali betežnike, starce, žene i decu? Kulko su si stem v taboru pomogli, kaj su na kupe spoklali nekrive ludi?

A kak bodo stali pred sodbenim stolom povesti? Oholi englez, šteri drži, da je njegov narod prvi na svetu. Kak bodo engleski profesori tolnaćili mladim sinam engleske gospode: čujte dečki, vaš japa je bil velki voditelj soldaćije, dal je zaklati na decu, tulko i tulko jezer nekrive i nedužne ludi i decu. I jeli nabodo to mladog gospodi lica začrnela od srama, da bodo to čuli. Bormeš bodo.

I onda gizdava Amerika! Braniteljica slobode! Štera tak dalko ne trpi črnce, da se niti v tramjavju nesuneju skup voziti z belimi ludmi. A ve je dala zaškolati i postavila za očiere te črnce i na čuda jezere je pošila k nam v Europu, da nam z zasede zakoleju naše nekrive ženske i decu. Da koleju onoga naroda, šteromu moreju zafaliti, da su na svetu.

1073! Teška rana na telu Magyarske! Ovu numeru nabomu pozabili, dok bomo na svetu. S suznimi očmi gledimo našega lepoga varaša Budapesta, ali šake trdo skup išćimo. Američki rabari su nam mogli zaklati naše nekrive ženske i decu, eli nigdar nabodo zaklati našu trdu volu, da bomo proli stali i si skupa držali. Nemreju zaklati našu trdu veru, da na zadnje bomo mi itak mi jakši. Gangsteri ginuju saki den i bodo zgubili z ovoga sveta, a magyarski narod, či je svetloga križa je čudapot pošćropila junćak krv, bo i z ovoga tabora dično vun zišel.

1073! Senajite v miru! Vašu moćenicku smrt pozabili nigdar nabomo, a bomo se i osvetili za nju.

Židovski imetki su pod sekvester deti

Saki židov mora svojega imetka nutri prijaviti

Zišla je vladina naredba

Po ovoj naredbi saki židov mora svojega celoga imetka nutri prijaviti. Od toga je oslobodjeno samo polistvo, oprava i druge stvari za domači barat, ali samo onda či vrednost toga ne je prek 10,000 pengo. Za sakoga kotriga familie ostane oslobodjeno još 3,000 pengo vrednosti. Ali ako ta vrednost više znaša kak oslobodjena vrednost, onda se mora čeli imetek nutri prijaviti. Svak se moraju nutri prijaviti tepih, umetne stvari, srebernina i druge luksuzne stvari.

Prijavu mora dati i on, što čuva židovskoga imetka

Se one persone, makar židovi, makar ne, šteri čuvaju židovskoga imetka, kak god dosel do nphovih rok, moraju ga prijaviti.

Stamparije za se to se dobiju pre obćinskom poglavarstvu.

Prijavlene stvari, od dneva, kak je naredba stopila u življenje, ne smeti niti prodati, niti založiti.

Po naredbi, od dneva 1944 marcijuša 22 ga je saki pravni posel, z šterim je židov svojega imetka prenese, nevalan. Vun zeto je stoga ono, kaj v dnevnjoj trgovini, ne prek mere, tržil. To roču je treba ran tak prijaviti.

Židovski negiboči imetek, penezę vredni paperi, zlatnina i srebernina

Z negibočim imetkom mora židov i na grup-

točnicu prijavu dati, da je negiboči imetek židovsk. Toga prijavenoga židovskoga imetka ne moči prenesti, niti terha tabulerati na njega.

Židov nemre imeti akcije, niti nikše druge peneze vredne papere. Ovo je treba pre banki doli dati. Ran tak mora prijavit i on, što takše židovske papere v ročaj drži. Po naredbi se moraju doli deti i se zlatnine, vredne stvari, cekini dragi kameni i pravi gyungyi.

Zaprti su židovski penezi i šparkasine knjige

Kaj de židovi imaju v banki na čuvanju, se je zaprto. Peneze na knigi, čekrečunu, eli na pošti, se se mora prijavit. Od ovih penez se more vun dati na mesec najviše 1000 pengő. Ober toga samo onda, či su penezi potrebni za delavce, pomoćnike splatiti, eli kuplenu robu i porciju platiti.

Ran tak je židov dužen nutri dati i svoje gotove peneze ober 3.000 pengő. Či pak tira trgovinu eli fabriku, onda pak najmenje pet posto onoga, kaj je lanjsko leto v trgovini, eli fabriki obrnul. Te penezi tulikajše idu pod sekvester.

Židovske fabrike i trgovine moreju ministri deti pod sekvester

Po naredbi se moreju prijavit i židovske fabrike i trgovine i ministri imaju pravo te fabrike i trgovine, sirovooga materija, gotovu robu i su meštiju pod sekvester deti, a či je potrebno fabriku, eli trgovinu dale tirati, na strošek gocpodara postaviti voditelja.

Dale veli naredba, da ran tak treba prijavit i se društvene fabrike i trgovine, de je bar jen kotrig židov. Prijava ran tak mora biti, kak i pre privatnoj peršoni.

Štrofi

Što bo to naredbu zigral, eli pogrešil proti nje, či je ne vćinil kakšega vekšega greha, v taborško vreme dobi do šest meseci rešla, zvun toga bo internetan, a zatajeni imetek se mu zeme.

Sramota engleskih materij

Stojimo pred materami, moramo biti pristojni z rećmi. Mi magyari smo proti ženskam i onda pristojni či stojimo pred takšimi ženskam, štere denes držimo za nepriatele, kajti su čeri onoga naroda, čiji sini denes hodiju smrt deliti na Magyarsku zemlu.

Zato pristojno pitamo te engleske matere, jeli njih je ne sram i jeli se njim ne členi lice zato, kaj su stali v službu takšemu paklenšemu poslu, šteri se nikak ne šika za te ohole engleze, šteri veliju, da se bijeju za zapadnu kulturu.

Pitamo mi te engleske matere, jeli se njim ne členi lice, da na kupe delaju one babke z canykov, štere nam onda njihovi sini rezhićeju po našim selim i naša nekriva i neđužna deca je najdeju, tobože kak nekšega nebeskoga dara. Igraju se ž njimi i za par minut moraju z peklenškim mokami preminuti od toga nebeskoga dara, šteroga nam pošila Englezka i poleg toga se fali, da je ona najbolje rezšvećeni narod na svetu.

Lahko je to, da su te peklenške babke zmislihi ameriki reštanti, zloćiniteli i sigurno je, da je ta rauberska banda biće doli, eli pomoć je sikak engleska, kajti to neure biti, da bi denes, da je tak teško voziti, takše stvari z Amerike kočoj voziti.

Peklenška misel je to. Ne treba se od bolševikov vćniti, englezi je preladaju. Oni su takše pelde pokazali črez više što let. Podjarmili su velke zemle i v robstvo stralali narode samo da čim vekšega hasna zvećeju ž njih. I ne su poleg toga zbirali, kak bodo ž njimi baratali. Pred nami se već naj ne pokaže nikši englez, da on nosi kulturu. Znamo za nycga, da je hušji od onih, šteri ljudsko meso žereju i s svojimi lepimi rećmi nas oće samo zaslepihi.

Znamo, da smo v taboru. Znamo i to, da je denes takši tabor, da ne samo soldati stojuju

jen proti drugomu, nego i žene i deca. Denes se ne zbira, šćim je moći ludi klati. Ako hićeju pera, plajbase, to samo stareši ludi, šteri nezajnu paziti na se, pobiraju i oni su si sami krivi, či njih kakša nesreća dostigne.

Eli ova mala, nekriva selska deca s čistom dušom. Ona misliju, da su našla lepe igraće i kak bi znala, da te peklenške mašine hićeju ludi, stopot hušji od divjih zveri. To nebi napravili niti najhušji divji ludi.

Jeli se ove prezbožne englezke matere zmisliju za svoju decu, da delaju te babke? Jeli se zmisliju, da bi i njihova deca mogla tak shajati, či bi i mi takši zverski ludi bili? Za to moraju mirni biti. Mi nigdar nabomo, tak nisko zašli, kaj bi na takši način harcuvali. Mi nigdar nabomo išli proti onomu, šteri nema oružje v ročaj i nezna se braniti.

Ali nekaj nam te babke, napravlene s canykovitalak prepovedaju. Naši nepriatehi i sami znaju, da su slabi. Zato probaju na te zverski način fondati nas, morti bi stem kaj dostigli i rešili sebe od velke pogibeli, štera njih čekja.

Samo stoga nikaj nabo. Za te babke bo treba nositi još velku odgovornost. Boža kaštiga se već kaže, a bo dostigla te zverske nepriatele onda, da se niti nabodo najdaji.

Pak je smrt podnesel jen megyimurski švercer

Na magyarskoj—nemškoj granici se pak s smrti zvršila švercerija. Na megyimurskom kraju pre občini Zalabárdos je jena granična patrola vidla, da jeno vekše društvo ide črez šumr proti granici. Mam su ta išli i vidli su osem ludi, šteri su meli koči sebe više kišti, vreća i demizonov. Samo i šverceri su zgedali patrolu, robu su tam ostavili i hapili su se bežati. Patrola njih je tripot pozvala magyarski i megyimurski, naj stojuju i kak nesu šćeli postati je za njimi strelala. Jenoga švercera, Horvatics Józsefa z Farkashegya su trefili. Kugla mu je črez hrbet nutri zišla i črez prsa vun došla, na mestu je hmrl. Na te šus su dva šverceri postali, ove je patrola vlovila, drugi su vusli.

Kak su te vlovleni šverceri valuvali, zavzeta roba, i to štiri kište, v sako 25 kil mašće, 80 kil fine mele, 50 litri žganice i 10 litri koščnog olja, niti neje bila njihova roba. Oni su bili pogojeni saki za 50 pengő, da to robu spraviju proti granice v Nemsku, tam prek daju, a oni šverceri pak bi njim galica dali, za sem do nesti. Tak je te nesrećen švercer, otec petero dece, za 50 pengő prodal svoje življenje. Znamenito je to, da su te štiri kište mašće v Zalaegersu gori dali i po železnici došle do Csáktornya. Tak zgedli, da tragi te švercerije i dele vodiju, pak ide tožba i proti onih, šteri su šverceram robu dab. S kvizicijom se prenašlo, da je patrola mela pravo oružje nućati.

Znamenito je i to, ča se črez mesec dni na ovom kraju već tretipot pripetalo, kaj je švercer moral smrt podnesti. Komaj tjeđen dni su nemski granični stražari strelili jenoga nemškoga švercera blizo magyarske granice. Kugla je rano v srce trafila. Pred tem pak, kak smo već napisali, v srdini marcijusa meseca, je magyarska granična straža strelila jenoga švercera pre občini Határörös. I on je na mestu hmrl.

Nesrećna pohlepnost — boža kaštiga! Tulko smrti v kratkom vremenu, tulko štrola i rešta i još si ludi nedaju mira. Kvara deli narodu, kvara dela orsagu, a sebi smrt! Grešni posel nema božega blagoslova, samo pošteno delo.

Kaj delaju bolševiki s soldačkimi cintori

Taborski zarobleniki i oni siromaki, šteri su se vugnoli bolševičkoj soldačiji, pripovedaju strašna pripočena, kaj te prezbožni ludi z domaćim narodom delaju tam, de su nemci zemlu ostavili. Pre varašu Gomel su nemci vlovili jenoga sov-

Novi gospodski šnajderski salon

Imam sreću poštuvanom občinstvu na glas dati, da sam v **Csáktornya, Széchenyi** ulica (cintorska ulica) broj 25 ODPRL

gospodskoga šnajderskoga salona

Zemem prek za napraviti sake fele moške opravne po najnovšeji modi i najbolje zdelano. Zemem prek opravne i za probnrti i prenapraviti. Dugo let delam v toj meštiji i stem dobro stojim za to da bom samo dobro delo zrok dal i saki bo zadovolen.

Prošim poštuvano občinstvo, naj me podpira.

Sinko József
šnajderski mešter.

jetskoga doktora Vladimir Jakalov zvanoga. On pripoveda, da su bolševiki, po višejoj zapovedi rezrušili se cintore, de nemški soldati počivaju. Za to su vun poslali eksterne kompanie. Te su z motornimi plugi zorali se cintore, križe vun poskubli tak, da se denes ne vidi, de je bil soldački cintor. Dale pripoveda Jakalov, da pre varašu Brjansk, Dubovka, Roslav i Smolenski, da su bili velki soldački cintori, štere su nemci jako čuvali i v redu meli, ne videti, de su zakopani vitezi, šteri su za domovinu smrt podnesli.

Križe i graje su sovjetski soldati pobrali, rezcepali i zežgali.

Sovjeti ran tak ne poštujuju niti svoje mrtve. De god su nemci napre došli, na celoj velikoj frontu nigdi nesu našli niti jenoga sovjetskoga cintora. I svoje mrtve tak zakapaju, kak živinu. (K.K.K.)

Taljanski kral se zafalil

Viktor Emanuel, taljanski kral je vun dal proklamaciju, da se zafali na taljanskom tronu i da postavla za svojega namestnika svojega sina Umberto hercega. Se to vala od onoga dneva, da bodo američke i engleske trupe zašle v Rim.

De smo još od toga! Kak sakoga izdajitelja, tak je i taljanskoga krala dostigla boža kaštiga. I k tomu dosta fletno. Taljanska je vudrila v tabor onda, da je Francoska bila već na kolonaj. Došla je skorom na gotovu pečenku. Dužnost njoj je bila potpomagati nemške trupe, nepriatele čim predi potući i strati z Europe. A na mesto toga kaj su napravili? Da taljanski generali nesu delali proti svoje domovine i proti nemcam, general Rommel bi i den denes preganjaj v Afriki engleze. Te Badogliovi izdajiteljski pomoćniki su proti svojem dušnom spoznanju spravili Siciliu i Južnu Taljansku nepriatelu v roke, Mussolinia, najvećšega sina svojega naroda su vun dali nepriatelu, odkod ga Ihter voditelj i kancelar nemškoga naroda z velikim kunštom dal obraniti od sigurne smrti.

I ve Viktor Emanuel, taljanski kral, skup s svojim pomoćnikom Badogliom gleda, kam je spravil svojega naroda. Decu su bolševiki odvlekli v Sovjetsku, nigdar više nabodo vidli svoje roditelje. Velke ludi su odvlekli v Ameriku na fabričko delo. Cinovnike i se one, šteri nećeju priznati bolševizmu, su spoklali. Some de su rasle pomaranže, lemonie, lige i oljene sliive su sfondali do nakla. Med narodom hara glad i beteg. Bolševizam se širi.

Oštra kaštiga je to za onoga človeka, šteri je vun dal svojega naroda i ve mora gledati, kaj je njegov velki greh napravil.

Oslobodjeni taljanski narod, de Mussolini gospodari nemre dosti Bogu zafaliti, da se rešil toga izdajitela i niti čuti neće, da bi još kraloval Viktor Emanuelova familia nad njim.

Tak zideju si oni, šteri delaju proti svojoj domovini.

— Kotca za svinje bi kupil. Pitati v vuredništvu.

— Ročna kola na štiri kotače, čisto nova za prodati. Pitati Fucsecz Mihály Drávaszentiván 12.

Kőbányai Polgári Serfőzde

muraközi egyedárusítója, ugyszintén

PETÁNCI ÁSVÁNYVIZ Iőrakktára

glavno skladište PETANSKE kisele vode

Csáktornya, Kossuth L.-u. 1 sz. alatti

nyitrai MRÁZ TIBOR

jedini prodavec pive za Medjimurje i

Csáktornya, Kossuth L. vulica br. 1.

telephelyiségét ÁTHELYEZTE
A ZRINYI VÁR BELSŐ UDVARÁBA.

je svoje skladište i magazine PREMESTIL V
ZNUTREŠNJI DVOR ZRINYI GRADA (Staroga grada)

Gospodarstvo

Zišla je nova naredba za nutri davanje

Minister za obrskrbu naroda je dal vun novu naredbu za nutri davanje, za gospodarsko leto 1944-45. Po toj naredbi se bodo morale, od 1944. juliša 1-ga do 1945. juniša 30-ga nutri davati, po ceni, šteru bodo vlasti odredile, gospodarski prideli i živine.

Pod polskim gospodarskim imetkom se ima razmeti orana zemlja, senokoša i gmajna.

Teher nutri davanja z orane zemlje se re-

V občini I. klas dojde na katastralnu mekotu	240	pšeničnih	jedinic
" " II. " " " " " "	200	"	"
" " III. " " " " " "	160	"	"
" " IV. " " " " " "	120	"	"
" " V. " " " " " "	80	"	"

Od gmajne, pašnika dojdou jedinice, kakšije pašnik i kulko čistoga katastralnoga dobička ima

V občini I. klas dojde na katastralnu mekotu	110	pšeničnih	jedinic
" " II. " " " " " "	90	"	"
" " III. " " " " " "	70	"	"
" " IV. " " " " " "	50	"	"
" " V. " " " " " "	30	"	"

V štiri klas se bodo senokoše, gmajne, pašniki računali, to bođe komišar za obrskrbu naroda sakomu občinskemu poglavarstvu na glas dal.

Dužnosti nutri davanja od orane zemle

Od orane zemlje dojde dužnost nutri davanja od sake zlatne korune čistoga katastralnoga dobička 40 pšeničnih jedinica. Od toga dojde:

10	pšeničnih jedinica na krušno zrnje
10	" " " " mašču
7	" " " " meso
13	" " " " slobodno zbiranje

Za krušno zrnje je moči izvršiti nutri davanje z pšenicom, hrži, soržicom i zobi. V Zalavarmegyiji, v jarašaj Alsöldendva, Csáktornya i Perlak je moči za krušno zrnje nutri dati, zvon toga i ječmena i kuruzu.

Za mašču je moči nutri dati svinjsku i mla-

Kaj mora gazda včiniti, či dojde pogibel z lufta Spameten gospodar se več napre brani proti bombi

V največjoj pogibeli su navek ona mesta, de ga kaj taborskoğa, fabrike, štreke, magazini i drugo spodobno. Eli kak smo to več probali, ne priatelj more z bombami zasipati štiro god mesto v orsagu. Osobito se more pripetiti, da naši vadasi tiraju nepriateljske mašine. Da su te nepriateljski bombaši v sili, onda ne glediju, kam hičeju bombe, de god doli pustiju, samo da se brže rešiju terha, kajti onda moreju leži vučiti pred našimi vadasi, štiri je prez sake milosti doli postrelaju. Tak onda more na selu bomba doli pasti, kak se to i v Megyimirju več pripetilo.

Zvon toga naši nepriatelji hičeju i bombe i cevi za vužigati. Štemi direkt poiščeju takša mesta, de je moči ognja napraviti.

Zato se moraju naši gospodari več napre pripraviti, či bi nas pohodila kakša nevolja z lufta. De god se oženj pripeti, saki človek mora mam bežati na pomoč i pomagati gasiti. Vode mora navek dosta blii na gruntu, osobito v brežnima kra-

čuna tak, da od sake zlatne korune čistoga katastralnoga dobička se ima nutri dati 40 pšeničnih jedinica. Od katastralne mekote se nemre manje nutri dati kak 120 pšeničnih jedinica, a niti više od 800 jedinica.

Na senokoše dojdou jedinice, gledeč kakša je štira i kakšega čistoga katastralnoga dobička ima.

— o —

V občini I. klas dojde na katastralnu mekotu	240	pšeničnih	jedinic
" " II. " " " " " "	200	"	"
" " III. " " " " " "	160	"	"
" " IV. " " " " " "	120	"	"
" " V. " " " " " "	80	"	"

Od gmajne, pašnika dojdou jedinice, kakšije pašnik i kulko čistoga katastralnoga dobička ima

V občini I. klas dojde na katastralnu mekotu	110	pšeničnih	jedinic
" " II. " " " " " "	90	"	"
" " III. " " " " " "	70	"	"
" " IV. " " " " " "	50	"	"
" " V. " " " " " "	30	"	"

V štiri klas se bodo senokoše, gmajne, pašniki računali, to bođe komišar za obrskrbu naroda sakomu občinskemu poglavarstvu na glas dal.

Dužnosti nutri davanja od orane zemle

Od orane zemlje dojde dužnost nutri davanja od sake zlatne korune čistoga katastralnoga dobička 40 pšeničnih jedinica. Od toga dojde:

10	pšeničnih jedinica na krušno zrnje
10	" " " " mašču
7	" " " " meso
13	" " " " slobodno zbiranje

Za krušno zrnje je moči izvršiti nutri davanje z pšenicom, hrži, soržicom i zobi. V Zalavarmegyiji, v jarašaj Alsöldendva, Csáktornya i Perlak je moči za krušno zrnje nutri dati, zvon toga i ječmena i kuruzu.

Za mašču je moči nutri dati svinjsku i mla-

Kaj mora gazda včiniti, či dojde pogibel z lufta Spameten gospodar se več napre brani proti bombi

V največjoj pogibeli su navek ona mesta, de ga kaj taborskoğa, fabrike, štreke, magazini i drugo spodobno. Eli kak smo to več probali, ne priatelj more z bombami zasipati štiro god mesto v orsagu. Osobito se more pripetiti, da naši vadasi tiraju nepriateljske mašine. Da su te nepriateljski bombaši v sili, onda ne glediju, kam hičeju bombe, de god doli pustiju, samo da se brže rešiju terha, kajti onda moreju leži vučiti pred našimi vadasi, štiri je prez sake milosti doli postrelaju. Tak onda more na selu bomba doli pasti, kak se to i v Megyimirju več pripetilo.

Zvon toga naši nepriatelji hičeju i bombe i cevi za vužigati. Štemi direkt poiščeju takša mesta, de je moči ognja napraviti.

Zato se moraju naši gospodari več napre pripraviti, či bi nas pohodila kakša nevolja z lufta. De god se oženj pripeti, saki človek mora mam bežati na pomoč i pomagati gasiti. Vode mora navek dosta blii na gruntu, osobito v brežnima kra-

dinsku mašču, mleko i mlečne stvari, olje, svinje, tuste goske i race, oljeno šemenje, ječmena, kuruzu i zobi.

Za meso je moči nutri dati marhu za klati, teliče, mladinu, ribe, streljene divje zveri, svinjsko meso, mleko, mlečne stvari, jejci, onda seno detelicu, bikeša, slamu za hraniti i slamu za nasitirati.

Za slobodno zbiranje moči nutri dati sega onoga, kaj je tu nabrojeno.

Prosimo naše citate'a, naj čuvaju ove novine, bodo je čudapoti nicali.

— o —

ji, de su zvirala i zdenci dalko. Za fosforne bombe gasiti mora biti pre saki hiži suhi pesek, kajti te ne moči z vodom gasiti, nego samo s peskom.

Či se čuje alarm z lufta, marhu vun s štale na nekše sigurno mesto i mam niji jesti dati onda su mirna. Konji, moraju glavne i v noći meti, tak je moči fletno vužiti ž njimi. Bike i stareše bikece jako dobro svezati, kaj se nebi spuntali i nesreču napravili.

Seno, slamu, kuruzinje na više kupe skladi i dalko jenoga od drugoga, či se jen vužge, drugo ostanaju. Na najži krmu držati je jako pogibelno, rajši vun kladi, de je ne tak nevarno.

Ran tak je treba i zrnjatu hranu na više mesta spraviti, či jeno dojde pod kvar naj bar drugo ostanu.

Nepriatelj ide za tem, da nam čim več kvara napravi, a mi pak moramo paziti, da si čim bole obranimo naše gospodarstvo.

— o —

KAJ JE NOVOGA?

— TABORSKA POŠTA. Pišeju nam naši megyimurski sini junaki z daleke ruske fronte. Pošilaju lepe pozdrave roditelam, bratam sestram,

ženam, deci, soj rodbini i priatelam. Prošiju, da bi niji njihovi poslali Megyimurske Novine, kaj bi mogli zavvediti, kaj je doma novoga. Tislarics Antal honvéd, Szalai Rafael honvéd, Tukszar Antal honvéd, si skupa Tabori posta F 859. Zsvore György honvéd, Jambrovics Peter honvéd, Csú-

rin Mihály honvéd, si skupa Tabori posta B 183

— Sekira je pravicu krojila med rudari. Tisics Márton i Prekzavecz György, z občine Bottornya su meli juša lapora kopati. Obedva su, za vreme, dok njim je renda trpela marljivo kopali toga vrednoga črnoga materala. Potli je ta renda došla Zsganec Ferencu, z Bottornya v roke, ali stari rendai nesu to radi gledali. Jenpot je Zsganec rano v deli bil, lapora je kopal, da su ta došli stari rendai i zahtevali sunaj ostavi lapora, šteroga je skopal, bilo ga koli dva tri metre. Zsganec je nato ne prevohl, a Tisics i Prekzavecz su zgrabili sekiru i tak Zsganca presilili, kaj je moral lapora tam ostaviti. Tisics i Prekzavecz su bili zbog toga obloženi i kak se njim pred sodom krivica dokazala, bili su strofani. Tisics, vekši krivec je dobil 200 pengö, a Prekzavecz, kaj pomagač, 100 pengö strofa. Sod je kreposten.

— Prez dozvole zašel prek granice, 200 pengö strofa. Deban István z Belice, mladi človek, na soldačku službu obvezan, je još 1942. leta odisel prek granice prez potnice, a potli je tak i nazaj došel. Toga pota je i još jempot napravil. Sodbeni stol v Nagykanizsi ga štrofal na 200 pengö zato, kaj je dvapot prez dozvole prekoračil granicu.

Glasi meštarskoga društva

Ipartestület daje na glas, da drugi tjeđen bodo delili cedule na preje i koncee za šnajdere i šostare i na cement za zidare. Druge cedule se za ve nabodo delile.

IPARTESTÜLET.

Novi melin v Muraszerdahelyu

Dajem poštuvanim selskim gospodaram Megyimirja na glas, da v mojim, novo zaidaninu

ELEKTRIČNIM MELINU

zemem gori se fele zrnje za mleti. Pšenicu i žito, po želi, mam zamenim za melu. — Podvorim sakoga po dušnom spoznanju i točno. — Jakšega dečka zemem gori za minarskoga inuša. — Prosim poštuwane gospodare, naj se vužaju vu me i naj me čim večpot pohajaju.

Robb Bálint

taborski invalid
MURASZERDAHELY

APRÓHIRDETÉSEK - MALI OGLASI

Apróhirdetések díja szavankint 10 fillér. — A vastagob avomott azó kettőnek számít. Legkisebb hirdetés díja 1 P.

Lakatos-, vagy hasonló ipari inasnak menne 17 éves, jóházból való fiú. Cím Puncsikér János Alsódombrou 133.

Felétős szerkesztő: Pecsornik Ottó
Felétős kiadó és lapkiadó: Pecsornik Ottó
Művelő: Murakői Katolikus Könyvtár — Csáktornya
Nyomdai felétős: Szécsényi Állami